

TESE POLÍTICA

O Partido Gallego (PG), posicionamento político

1.- Definición. Galicia, galeguismo e autogoberno

Defínese como un partido de índole netamente galeguista e europeísta. Poñendo como centro do seu espectro político a defensa dos intereses do pobo galego, a nivel social, económico e medioambiental, con respecto absoluto para o resto de nacións que conforman a Europa dos pobos e máis alá. Dito plantexamento sustentase sobre a transversalidade política, na que por contraposición ao dogmatismo da esquerda e da dereita se practique un pragmatismo político en aras de acadar e sustentar un alto grado de autonomía e benestar social, poñendo ao cidadán e a súa liberdade individual como pedra angular e como fin da política en maiúsculas.

Defínense as seguintes liñas de actuación como garantes dun maior autogoberno e por tanto un maior estado do benestar social.

- Posta en valor das institucións e competencias para o autogoberno de Galicia.
- Vocación de relación bilateral con España, e poñendo o noso sempre por diante.
- Adquirir a competencia de todos os portos e aeroportos de Galicia por parte da Xunta.
- Conseguir a plena aplicación do Estatuto de Galicia, adaptado ao marco europeo.
- Desenvolver unha policía autonómica galega con todos os recursos e competencias dentro do ámbito do Estatuto de Autonomía de Galicia.

2.- O PG e a veciñanza

Para o PG, o individuo precisa de mecanismos políticos que garanten a súa igualdade de oportunidades, dentro das súas diferenzas, é un principio sobre o que non cabe debate algún, facéndose preciso levar a cabo todo o esforzo para que sexa un feito en tódalas facetas do noso día a día. No que por suposto se engloba a defensa do galego, da súa promoción, da súa divulgación e internacionalización, como aposta firme polo enriquecemento cultural propio e da nosa contorna.

3.- Galicia en Europa

Defendemos pois a Europa dos pobos, aberta, interrelacionada e plural onde sexan os seus cidadáns quen ditén o seu futuro, sen ataduras nin consignas de

grandes corporacións, grupos de presión, monopolios ou oligopolios que están a poñer en xaque as mesmas estruturas da propia UE. Estendendo o colaboracionismo e o cooperativismo, onde non caiba a oposición crítica, destrutiva e de baixo calado moral e intelectual, que pouco axuda ao desenvolvemento do benestar social e si a retroalimentar as eivas dun sistema, que sendo o mellor que temos coñecido, dista de ser perfecto.

4.- Sectores públicos garantes do estado do benestar

O “público”: No **PG** defendemos un sector público que sustente e garanta á cidadanía unha sanidade e unha educación públicas e de calidade. Facendo fincapé na eficacia e na eficiencia da xestión dos recursos públicos, evitando o malgasto e a práctica de políticas arbitrarias e coxunturais. Cunha xestión pública sobre a base da competitividade do sector privado con especial apremio pola dotación de servizos demandados e non existentes.

Traballamos por un sector público forte, moderno, dinámico e progresivo. Con especial fincapé na eliminación daqueles organismos que non aportan valor á cidadanía, que presten servizos redundantes coas distintas administracións do país ou coa iniciativa privada. Fusionando plataformas de acceso á administración e simplificando e reducindo trámites co gallo de dar un servizo máis áxil e intuitivo á cidadanía.

O sector público debe garantir a igualdade de oportunidades, ao igual que debe velar polo cumprimento de tódolos deberes que como cidadanía nos autoimpomos para manter o estado de benestar, contribuíndo á súa mellora continua.

No PG defendemos a xustiza social e a igualdade dentro das nosas propias diferenzas persoais, sen discriminación de ningunha clase por motivos de crenza, procedencia, cultura, xénero, ou calquera outro motivo que pertenza ao ámbito individual da persoa Entendemos que cada individuo no seu exercicio persoal debe ter ambición profesional e/ou empresarial para estimular o seu propio benestar e contribuír á riqueza xeral do país, polo que o sector público debe prestar un pulo especial a autónomos e PEMES, maiores contribuíntes ao PIB do país (65%).

5.- Sectores privados. A esencia para o esforzo persoal e a solvencia do público

O “privado”: Ten que ser o gran motor da economía, para o que dende o sector público débenselle brindar todas as ferramentas que o possibiliten. Debe, por tanto, a súa achega para a sustentación do sector público, ser directamente proporcional e escalable a súa xeración de recursos, vinculados a onde estes son xerados (a ovella é de onde nace, pace ou tributa?). Débese favorecer o libre mercado e a libre competencia, axudando a que isto sexa real e se consolide como práctica habitual, evitando unha alta inxerencia impositiva que logo é contraprestada de modo dirixido a través da concesión de préstamos e subvencións, o que ten como corolario a inxerencia do público en competencias que deberían ser patrimonio de xestión do sector privado.

É pois o posicionamento do PG o dunha defensa da economía social de mercado, na que aínda sendo o sector privado a quen lle corresponde a iniciativa e dinamismo como motora do progreso económico, o Estado manteña un papel director, garantindo a igualdade de oportunidades e corrixindo os desequilibrios e desviacións que se teñen producido en economías desreguladas en prexuízo do benestar da sociedade nomeadamente o deterioro nas condicións económicas, medioambientais e

sociais básicas da cidadanía, sobre todo en sectores vitais para a nosa sociedade hoxe en día, a saber; a sanidade, o enerxético, o subministro de servizos públicos, as telecomunicacións... Evitando así, que sexa logo o propio Estado, ou calquera administración pública quen teña a responsabilidade de asumir as súas eivas, ineficiencias ou desleixos de xestión con cargo ao erario público.

Traballamos no PG por unha economía galega, forte, ben estruturada e internacionalizada, cimentada sobre o maior autogoberno posible para o país, que facilite dende o micro dar solucións e crear valor a nivel macro, fortalecendo os elos de toda a cadea produtiva e de valor do país. Cunha visión sinérxica de todos os nosos sectores produtivos e das “core competence” galegas, que son moitas e infrautilizadas.

6.- O “estado do benestar”:

No PG Traballamos no fortalecemento dos alicerces que constitúen a base mesma do estado do benestar (vivenda, traballo, alimentación...).

Dende a igualdade de oportunidades, garantidas polo Estado, como ente con capacidade para a intervención en sectores estratéxicos como a enerxía ou as telecomunicacións, para deste xeito dotar dunha cobertura real ás necesidades básicas de toda a cidadanía recollidas e amparadas pola Constitución e a Declaración de Dereitos Humanos.

A cooperación como medio de conseguir obxectivos sociais elevados sobre o beneficio individual, namentres a libre competencia sexa executada se esta é realmente competitiva e libre.

O estado de benestar como garante das nosas liberdades individuais, fronte a posicionamentos extremistas de orde político, relixioso, económico ou de calquera outra índole.

Postúlase pois o PG como un engranaxe preciso e necesario para a defensa do estado do benestar do noso país en colaboración co resto de nacionalidades de España e de Europa, prestando o seu amparo na defensa da cidadanía fronte as prácticas abusivas de certos grupos oligopolísticos, de certos lobbys e monopolios que supoñen unha ameaza directa para a libre competencia, o libre mercado e o propio sistema económico no que desenvolvemos a nosa actividade produtiva.

Consideramos como aspectos referentes na consecución dese necesario estado do benestar os seguintes:

- Blindaxe dos servizos universais e de calidade, fomentando melloras no seu financiamento e eficiencia. **Sistema educativo, sanidade, servizos sociais, renda básica para persoas desempregadas a nivel europeo e sistema de pensións público.**
- Asegurar atención á terceira idade, a dependencia e a dispersión poboacional característica de Galicia
- Activar novas leis que velen pola igualdade no sentido estrito, evitando calquera discriminación.
- Rematar coa multiplicidade de órganos no ámbito das emerxencias en Galicia, englobando e unificando os servizos de bombeiros, extinción forestal, GES e 061 nun único de xestión directa pública.
- Posto de Mando Único e Coordinado cos profesionais dos ámbitos da seguridade, emerxencias, transporte sanitario e salvamento marítimo na AXEGA-112.

7.- Ecoloxía e medioambiente. Un piar básico para un País sustentable

O PG defínese como un partido ecoloxista nun entorno de cambio de climático que xa non deixa opción a non encarar o problema con valentía, solvencia e rapidez (entroncando cun dos puntos estratéxicos da UE, a transición ecolóxica). É por iso, que non só temos que implementar a implantar accións de grande calado nun curto período de tempo, senón que temos a obriga de facelo establecendo un modelo económico de xeito holístico, onde a acción nun sector económico favoreza aos que configuran a estrutura económica do País, traballando en rede con transmisións de valor entre eles onde se xere un efecto multiplicador e dinamizador da economía, sinerxias de país.

Non hai cabida para a aposta por sectores que nos priven do dereito a desfrutar dun entorno non hostil para os galegos e para os nosos descendentes, debendo a política primar, favorecer e auspiciar aquelas actividades que axuden a garantir e recuperar a rica biodiversidade do país, namentres se grave directamente a aquelas actividades nocivas, a aquelas que atenten contra a biodiversidade, contra a contorna, contra a paisaxe ou contra a nosa flora e fauna.

Os países con maior calidade de vida (moi ligado á propia riqueza económica) son aqueles onde máis se respecta o medioambiente e ás especies vexetais e animais propias, que constitúen un recurso e unha fonte de riqueza inestimable e inesgotable (ben xestionada) e de axuda a preservar a nosa propia existencia.

Convértese en prioritario pois para o PG a defensa da nosa singularidade natural e paisaxística así como do noso patrimonio cultural e arquitectónico, constituíndo o alicerce sobre o que vertebrar unha economía verde, circular, responsable, que teña ao individuo como fin e a xeración de riqueza como medio.

8.- Rural. Amplo territorio de Galicia, debe ser motor económico e vivencial

O Partido Galego aposta por un rural de calidade e con posibilidades, facendo que a nosa dispersión poboacional non sexa unha debilidade senón unha fortaleza.

O rural debe ser fonte de ingresos, tanto nos primeiro sector (agrícola, gandeiro, extractivo) coma no sector terciario explotando o noso turismo. Para acadar iso deben facerse inversións no rural para modernizalo e facer posible que a xente poida vivir, traballar e botar raíces no rural.

O rural ten que ser sinónimo de calidade de vida, nunha sociedade acelerada con cada día máis doenza vinculadas ó estrés, o rural ten que ser o remedio natural ó que todos queiran achegarse, e si a xente volve o rural, reactivarase a economía circular e de proximidade, recuperaranse as edificacións tradicionais, conseguírase volver a conectar á xente coa terra e coas nosas tradicións.

O rural tamén é sinónimo de produción, temos moito terreo sen aproveitar, debemos poñer en valor esa riqueza.

Os **nosos montes** teñen un gran potencial, aínda que actualmente hai unha tendencia as plantacións desordenadas de eucaliptos e as masivas instalacións de parques eólicos.

Dende o Partido Galego queremos darlle aos nosos montes a importancia que teñen e ver a posibilidade de sacarlle rendemento evitando no posible o monocultivo.

Apostamos pois por un Plan de Aproveitamento dos montes que non é o mesmo que un plan forestal, pois os nosos montes poden producir moito máis que madeira.

Consideramos que as plantacións ordenadas poden xerar beneficios económicos para os galegos e galegas, polo tanto neste senso o que propón o PG é que estea en Galicia todo o proceso de produción dos derivados do eucalipto, de forma que a parte da transformación e venda final do produto poida ser controlada no país; actualmente Galicia produce a madeira que se compra a un prezo cada vez máis baixo e a parte que da a ganancia económica xestiónase noutros países coma Portugal.

Tamén hai que entender que cada zona do país é distinta e que non se pode xeneralizar, pois na Mariña danse boas condicións para plantar eucalipto, mentres que en Ourense danse condicións para outros fins como oliveiras, castaños, etc.

Temos pois que buscar a economía circular no sector primario xerando emprego e controlando as ganancias reais que producen os nosos montes.

Existe unha alternativa válida para poder explotar os montes e evitar os riscos de incendios, trátase da **Paisaxe de Mosaicos** que é a organización dos terreos de forma que se planten diferentes cultivos, así pois si temos de lado dunha plantación de madeira unha plantación de outro produto non forestal, isto fará que en caso de incendio haxa unha vía de extinción máis doada e eficiente.

Tamén se podería expoñer dende o goberno alternativas de produción asegurando a súa comercialización, deste xeito faríase un aproveitamento efectivo do monte, reactivaríase o rural e crearíanse postos de traballo.

Tamén temos que contar co aproveitamento integral do monte. En base a isto consideraremos como **producción primaria** tanto a produción forestal como calquera outro derivado dos montes, isto quere dicir que durante o tempo que temos que esperar para poder cortar unha árbore, temos alternativas de aproveitamento da mesma, como pode ser a resina nos piñeiros, as producións micolóxicas, rutas de sendeirismo, etc.

Mais alá do aproveitamento forestal e de plantas tamén haberá que ter en conta o aproveitamento de animais que se alimentan dos terreos (cabalos, vacas, cabras, ovellas, porcos ...) si temos o monte ben coidado estes animais alimentaranse dos pastos e produciremos carne da mellor calidade, ecolóxica e con animais non expostos a estres.

Así pois debemos de ter uns montes multifuncionais e de aproveitamento complementario.

Tamén é importante valorizar a importancia da captación e fixación de O₂, os nosos montes teñen un valor altísimo na fabricación de O₂, somos un gran pulmón que mais cedo que tarde terán que valorar. Sobre a produción de oxíxeno está contemplado na Axenda Europea 2030 dentro dos obxectivos de desenvolvemento sostible,

Reactivación de todo tipo de actividade económica vinculada ao **sector agro-forestal**, primando a completar os ciclos produtivos.

Aproveitamento e coidado dos servizos **ecosistémico** ou servizos ambientais, estes son os recursos que benefician ós seres humanos. A avaliación dos Ecosistemas do Milenio (EM) organizada polas Nacións Unidas no ano 2005 agrupados nas seguintes categorías:

- Aproveitamento: como a produción de auga e alimentos
- Regulación: control do clima e das enfermidades
- Apoio: para os ciclos de nutrientes e polinización de cultivos
- Cultural: beneficios espirituais e recreativos.

Debemos destacar a importancia dos humedais, apenas protexidos en Galicia, e que son os responsables da subministración de auga doce, alimentos e biodiversidade, control de crecidas, recarga de augas subterráneas e mitigación do cambio climático.

A perda e degradación dos humedais que estamos a ter, tradúcese nun enorme impacto social e económico como son: o aumento do risco de inundacións, diminución da calidade da auga, impactos negativos sobre a saúde, a identidade cultural e os medios de subsistencia.

A Xunta de Galicia despregará todos os seus recursos (da Consellería do Medio Rural as entidades adscritas, os centros de investigación, os laboratorios, os centros de formación, a oficina virtual do Medio Rural, etc) de forma democrática e transparente informando a todos os propietarios de terras agro-forestais.

Os inxentes recursos institucionais e as diferentes fórmulas de xestión deben ser coñecidas por toda a poboación, a xestión das terras, a maiores das diferentes normativas lexislativas dispoñibles é imprescindible poñer andar os mecanismos para reconcentrar as terras alí onde nunca antes o foran, e alí onde se volva a demandar polas circunstancias especiais da zona.

As famosas concentracións parcelarias, e outras fórmulas de xestión das terras como as UXFOR, Agrupacións Forestais de Xestión Conxunta, etc, deben servir xunto aos recursos anteriormente citados para que nun período curto de tempo non superior a 5 anos se poidan resolver as terras pendentes de reconcentrar e as pendentes de xestionar de forma cooperativa ou conxunta baixo as diferentes opcións legais ou empresariais.

9.- Mar. A extensión marítima que fai que Galicia sexa unha potencia mundial

A política do Partido Galego con respecto ao mar debe centrarse en tres pilares básicos que son:

9.1. Política pesqueira

Esta o ser común na CEE hai que priorizar que as demandas e obxectivos que lles propoñamos sexan atendidos polas autoridades europeas. E por outra banda se deben buscar acordos con outras rexións ou países para atopar sinerxias que nos leven de ser unha potencia a ser a gran potencia que fomos.

Outra fonte de unha gran riqueza son as nosa rias das que extraemos o marisco mais valorado do mundo. Por iso debemos coidalas, limpalas, eliminar a contaminación e os vertidos de residuos perigosos.

Tamén debemos loitar contra o furtivismo, respectar as vedas, e fomentar a sementa de crías.

A industria mexilloneira e outro dos grandes sectores, o mais importante do mundo, tanto en produción (bateas) como en elaborados (fábricas de conservas). E merecedor polo tanto de falcitalrle na medida do posible os mecanismos humanos, materiais e económicas , ademais de apoialos nos acordos os que chegan cos países

para instalar fabricas e facilitarlles que se axilicen os tramites e a burocracia que iso implica.

A acuicultura e outra das grandes fontes de riqueza pola calidade da auga e do placton das nosas augas, e polo tanto debemos aproveitar esta ventaxa e explotala, pero non de forma indiscriminada, senón estudando cada proxecto e a zona onde se vai a establecer, de forma que non afecte o medioambiente nin o entorno.

E por ultimo pero non menos importantes esta a pesca de baixura ou de litoral, que tamén e moi importante xa que aporta traballo e riqueza a moitos pobos da costa, e que esta en declive. Por iso hai que fomentar medidas para reflectir a situación, como poden ser a construción de vías de comunicación, peiraos, lonxas, barcos mais seguros, etc. Sen esquecernos da comercialización, prohibindo vender a prezos por debaixo do custe de produción, que e o que di a Lei da Cadea Alimentaria.

9.2.- Construción Naval

Temos os mellores asteleiros e os mellores profesionais do mundo neste aspecto, e non podemos permitir perder mais cotas de mercado senón buscar aumentala, chegando a acordo cos países e industrias navais diferenciándonos da competencia, en que ninguén produce barcos como nos (ben sexan de defensa, trasatlánticos, de recreo ou de pesca) coa mellor relación calidade prezo do mercado.

9.3.- Enerxía eólica e maremotriz

Os tempos que estamos a vivir nos están ensinando a importancia de ter e ser independente na produción de electricidade, pero de fontes limpas que coiden o noso medio ambiente. E por iso debemos establecer leis que o protexan e normas a hora de instalar nos mares, e nunca dentro das nosas rías, os muiños de vento ou a maquinaria necesaria pra producir electricidade mareomotriz (cas mareas ou co movemento da auga do mar).

10.- Cultura e Patrimonio. Os piares da nosa identidade

- Partido Galego quere mostrar o seu máis firme compromiso coa cultura galega e co idioma que sustenta a dita cultura, a lingua galega. Nas últimas décadas estamos vendo que dende algunhas institucións públicas estase desleixando o patrimonio histórico e cultural da Galiza en beneficio da cultura castelá, que non é propia do noso país.
- Polo tanto, o noso partido promoverá a potencialización tanto directamente a través do seu traballo nas institucións públicas como apoiando iniciativas económicas ou de calquera outra forma a todo tipo de entidades privadas que teñan por finalidade a promoción e a difusión da lingua e cultura galegas.
- Por suposto, así mesmo faremos fincapé en potenciar as nosas relacións tanto a nivel cultural coma noutros eidos coa Lusofonía xa que, debido á proximidade entre o galego e o portugués, ábrenos as portas á comunicación cunha comunidade de 270 millóns de falantes.
- O noso patrimonio arquitectónico e paisaxístico como piares básicos e fundamentais da nosa cultura, de feito, o único elemento recoñecido pola Unesco como Patrimonio Cultural Inmaterial de Galicia é a "pedra en seco", que é unha técnica construtiva
- A lusofonía supón un primeiro chanzo na potencialidade de desenvolvemento do mundo da cultura e a sitúa como valor estratéxico de desenvolvemento económico.

- potencial creador nos diferentes eidos, non só literarios senón tamén audiovisuais, musicais ou das artes plásticas conta cunha base sólida de creadores e profesionais que contan con un importante recoñecemento internacional e non só mediante galardóns.
- Para o PG é importante conformar un organismo que internacionalice a produción cultural dos creadores do país e que artelle proxectos de colaboración internacional.
- Unha potente rede de circuítos musicais, teatro, exposicións, etc, pode facer ademais o noso país un punto atractivo de visita para os interesados neste eido.
- Consideramos que é importante repensar a política cultural, introducindo beneficios fiscais aos propietarios de bens catalogados, que permitan o acceso ao público para o seu coñecemento e que actúe como incentivador de actuacións de mecenazgo, sen esquecer o papel promotor que debe ter o Goberno Autónomo.
- Unha nova política de patrimonio que considere o conxunto construído do país como un todo interconectado e non unha amalgama de edificios e construcións máis ou menos pintorescos, xa que o patrimonio cultural construído ou inmaterial é expresión de como os que habitaron este territorio se relacionaron co medio e entre eles.
Esta visión global patrimonial, no entanto, non é algo estático, senón dinámico como é a sociedade en continuo cambio.
- Se algo non se cuestiona é o papel fundamental que toda manifestación cultural pasada, presente ou futura ten para o galeguismo, xa que non se pode esquecer como foi precisamente esa necesidade de interconexión coas vangardas de principios de século o que levou ao galeguismo a acadar a transversalidade social xa dende os seus comezos e ata a actualidade.
- E non debemos esquecer a importante e rica produción literaria e de memoria oral que sen dúbida pode ser cerne para producións culturais noutros formatos.

11.- Banca Pública. Un recurso que beneficie ao empresariado e asalariado

Ante un ciclo de subidas de xuros, endurecemento e restrición no crédito, e posiblemente ante o inicio dunha recesión, o IGAPE (Instituto Galego de Promoción Económica), ten que actuar como dinamizador da economía galega.

Faise necesario:

- Apertura de liñas de financiamento a autónomos, microempresas e pymes, a tipo de xuro subvencionado, para proxectos de emprendemento, novas inversións produtivas, de aforro enerxético, de instalación de enerxías renovables e de redución de emisións de CO2.
- Actuando o IGAPE tamén como garante, nos proxectos correspondentes a sectores considerados como estratéxicos para Galicia.
- Liñas de financiamento subvencionado para familias e comunidades de propietarios, para inversión que fomenten a instalación de enerxías renovables.

- Financiamento subvencionado para a segunda oportunidade de vivendas en núcleos rurais, e en vilas nas que o seu censo poboación este en decrecemento.

12.- Urbanismo e Ordenación do Territorio. Bases do presente e futuro de Galicia

12.1.- Urbanismo e Ordenación do Territorio

a) A Comunidade Autónoma de Galicia ten competencias exclusivas en materias de Ordenación do Territorio, Urbanismo e Vivenda.

Debemos asumir, pois, que todo o feito neste eido dende os primeiros anos 80 é responsabilidade e consecuencia das nosas propias decisións.

O feito de ter competencia exclusiva nesta materia, permite a posibilidade de implantar políticas autónomas, pensadas para o noso territorio e para o noso benestar.

Abonda dar unha ollada polas diversas contornas do país para nos decatarmos que as respostas dadas aos retos de desenvolvemento das décadas de autonomía semella que non teñen producido resultados todo o positivos que desexamos.

Unha posible causa diso pode ser que o marco legal permite iniciativas que o marco mental dos gobernantes e técnicos implicados nos procesos de decisión, proxecto e materialización vense limitados por inercias ou prexuízos que restrinxen a posibilidade creativa e innovadora que o estatuto de autonomía pon ao noso dispor.

Lembremos que as administracións galegas competentes, que nos períodos de autonomía estiveron en mans da Alianza Popular, o Partido Popular e nos períodos de gobernos de coalición, recaeron en cargos do PSOE, víronse limitadas pola falta de visión de país, con iniciativas mediatizadas polas súas direccións centrais.

De aí a posible explicación a como o planeamento urbanístico non foi mais que un continuísmo descentralizado do marco xeral fixado pola lexislación estatal, agás simbólicas interpretacións da mesma.

b) O Planeamento Urbanístico, mantén metodoloxías nadas da primeira lei estatal de 1954, sen ter en conta avances como a utilización dos sistemas de análise da información xeográfica para a toma de decisións, quedando reducida a memorias previas sen repercusión real no desenvolvemento territorial.

A lexislación do solo segue a promover a redacción de complexos Plans Xerais de Ordenación, que demoran na súa redacción no tempo, con retrasos e paralizacións continuos.

A súa ambición reguladora de lexislacións de todo tipo, entra inevitablemente en conflitos locais porque non son flexíbeis ás peculiaridades locais. O que leva á paralización e abandono durante o proceso de redacción.

O desenvolvemento territorial renunciou durante demasiado tempo a facer da participación cidadá un recurso e unha potencialidade que podería dar axilidade e coherencia á elaboración do planeamento, lonxe de posicións as veces excesivamente burocratizadas e orientadas cara intereses de parte.

Esta participación cidadá sería máis áxil cunha coherente formación e coñecemento da realidade territorial, difundindo recursos e estudos que axuden a coñecer o medio, pois só dende o coñecemento da realidade se pode avanzar en políticas eficaces e eficientes.

c) Outro problema que identificamos é o da excesiva proliferación de normativas sectoriais de todo tipo temos como resultado unha complexidade innecesaria á hora de poder aplicar unha lexislación clara nos procesos de autorizacións administrativas. Non son as peculiaridades de cada concello quen provoca esta complexidade, senón a propia amplitude da normativa aplicábel, que pretende abarcar todas as casuísticas. Esta rixidez impide a flexibilidade precisa para a súa aplicación en contornas diversas.

Consideramos que é importante proceder a unha limpeza e simplificación normativa, que evite a formación de núcleos independentes e descoordinados de poder regulatorio.

d) Outro exemplo que amosa a pouca efectividade da planificación territorial témolo na Lei de Ordenación do territorio de 23 de novembro de 1995. Esta lei previa a elaboración das DIRECTRICES DE ORDENACIÓN DO TERRITORIO. Porén, non é ata Febreiro de 2011 cando se aproban as devanditas directrices.

Entre tanto unha morea de plans sectoriais, redactados ao abeiro legal desa lei, como o eólico, de parques industriais ou aproveitamento de conchas hidrográficas, inzou o país de iniciativas desconectadas, desvencelladas dunha análise real de necesidades e por riba mesmo dos intereses das comunidades locais.

O resultado desta falta de coordinación nas intervencións territoriais é un incoherente proceso de explotación dos recursos territoriais que levan á materialización de proxectos e iniciativas incoherentes e contraditorios, sendo causa de problemas e perigos consecuentes.

e) Por exemplo a instalación de plantas de gas no interior das rias, a escasos metros de vilas e comunidades rurais con alta densidade de poboación, no canto de procurar localizacións máis seguras, e mesmo aproveitando antigos terreos previstos para iniciativas falladas.

A explotación de canteiras de lousa en espazos protexidos, implantacións de forte impacto medioambiental, só visual senón químico e biolóxico provocado polos seus detritos. Máis rechamante e incongruente cando asemade estes espazos naturais son publicitados como atractivos turísticos.

Tamén podemos subliñar como incoherente planificación territorial o monocultivo de determinadas plantacións que, de feito, farán diminuí-lo seu valor ou doutro xeito, que este quede ao arbitrio da parte compradora.

f) Esta falta de planificación, coordinación de iniciativas diversas no mesmo espazo territorial no que poden entrar en conflito, e o non emprego de criterios ecolóxicos e medioambientais que estas iniciativas poden ter nos espazos naturais, alén das propias para as comunidades locais son as causantes, sen dúbida da grave descompensación que se produce entre as distintas comarcas, onde xa non se pode falar de desenvolvementos a dúas velocidades, senón de desenvolvemento dunha zonas e estancamento e retroceso noutras.

g) Os galeguistas traballamos por unha política territorial coherente, pensada nas comunidades locais, con criterios de desenvolvemento económico e social unido ao da sustentabilidade medioambiental como garante do progreso futuro,

h) Durante todos estes anos de Autogoberno podemos constatar como problema de fondo nas distintas administracións o mantemento do paradigma centralista, baseado en estruturas radiais e visións centralistas e subalternas das políticas estatais centralizadas na capital do estado, o principal elemento que impide o desenvolvemento de políticas verdadeiramente autónomas, orientadas ao interese do país e o seu desenvolvemento como tal.

Abonda para comprender como de feito non mudou nada no ordenamento territorial, urbanístico nin de vivenda nestes anos e como se sigue a manter (mesmo potenciar) a estrutura administrativa herdada das leis de traspasos de funcións e servizos da administración estatal a Galicia, alá polos ano 85 do século pasado.

i) Proba do anterior témolo no mantemento dos organismos provinciais (agora chamados delegacións da Xunta) como xestores reais das políticas públicas, e principal atranco á creación de equipos comarcais multidisciplinares que fosen quen de aplicar, analizar e corrixir a política xeral aplicada a cada comarca, incluso propoñendo modificacións puntuais de normativas na procura dunha maior eficiencia e eficacia na función principal da lexislación que non é outra que a mellora da calidade de vida dos galegos.

j) Os galeguistas acreditamos na comarca, como unidade fisiográfica e cultural o auténtico eido no que implementar as políticas xerais, e onde estas se deben adaptar á peculiaridade de cada unha. Galicia é unha unidade, si, pero cunha diversidade e riqueza territorial que debe ser tida en conta na aplicación flexible da lexislación xeral.

Acreditamos na función social do Urbanismo como unha constante no desenvolvemento do país ten que articularse baixo parámetros rigorosos do que se entende como público que primen dereitos fundamentais da sociedade como o acceso á vivenda e baixo á acción prioritaria de protección do medio ambiente.

Os galeguistas somos conscientes de que a utilización do solo debese artellar como ben que garanta tanto o desenvolvemento económico do país como o seu uso social, patrimonial e o dereito á paisaxe e aos valores culturais da nosa comunidade. Estas constantes son o berce dun urbanismo social, sostible e igualitario que desterre vellas políticas de depredación ao servizo duns poucos intereses espurios. A bagaxe da corrupción urbanística que vivimos nos últimos anos ligado ao uso do solo, non por parecernos xa superada, debe facernos esquecer que o custe pode ser moi alto e de longas consecuencias.

Simplificación lexislativa, modernización dos procedementos na toma de decisións e cambio de paradigma dunha mentalidade centralista cara outra nidiamente autónoma son os eixos básicos para desenvolver a reforma administrativa e de toma de decisión neste campo sempre orientados cara a protección do medio rural, o seu desenvolvemento tecnolóxico, o favorecemento de políticas urbanísticas correctoras en áreas degradadas, a valorización urbanística das aldeas con servizos de calidade que fixen poboación e o dereito á paisaxe e a protección da cultura inmaterial.

12.2.- As vilas e aldeas do interior

As nosas contornas rurais están a sufrir problemas serios que teñen como consecuencia o despoboamento.

Este non só supón unha serie de problemas a nivel persoal senón tamén unha perda de capacidade produtiva e medre como colectividade.

Os problemas serios para persoas que viven no campo podemos identificalos en perda das escolas locais, centros de saúde e locais sociais de atención a poboación no amplo espectro xeracional. Aínda que os máis afectados son as persoas maiores, tamén o son aquelas que se ven forzadas a abandonar ese medio pola falta de servizos.

A supresión de servizos por parte das administracións supón que as persoas novas a miúdo non teñen posibilidade algunha de elección mais que afastarse lonxe das súas familias e comunidades.

O sector servizos como as tendas, asesorías ou pequenos talleres sofren a presión deste despoboamento e vense obrigados ao peche.

Prodúcese asemade unha perda cultural en forma de patrimonio construído, tradicións, etc.

A política de desinversión, diminución do investimento e o desmantelamento dos servizos públicos de proximidade que sigue a administración autónoma fomenta o despoboamento. Nin transporte público e quen de ofrecer para facilitar a mobilidade son quen de implantar.

Os galeguistas apostan incondicionalmente polas persoas que aínda viven en zonas despoboadas, presentando propostas que en principio freen o despoboamento e nunha segunda fase, revertan a situación fundamentándose na posta en valor económico das terras e recursos de que dispón, pensando en primeiro lugar nos habitantes locais, e fomentando o asociacionismo e cooperativismo (tanto na produción tivo como na comercialización) coma motor para levantar de novo estas zonas do devalo ao que están sometidas.

Para todo-os cidadáns, vivan onde vivan, os servizos públicos locais terían que ser alcanzábeis e accesíbeis.

Queremos unha Galicia rural que volva a ser viva e aberta, multixeracional e con economías dinámicas.

Os galeguistas representamos toda as necesidades das nosas comunidades rurais, estamos orgullosos do País e estamos dispostos a traballar arreo para lle dar nova vida.

Precisamos en primeiro lugar servizos de proximidade, a Oficina de correos a oficina bancaria, o centro de saúde, Un punto da administración que permita realizar trámites (nomeadamente telemáticos), colexio-gardería ao xeito das antigas escolas unitarias, son básicos para o mantemento dunha comunidade viva.

Servizos de transporte público adaptado ás necesidades de cada comunidade.

Os nosos labregos e o aproveitamento dos recursos agrarios son fundamentais para garantir a soberanía alimentar, xerar unha rede económica rendíbel, que sexa quen de garantir a conservación do patrimonio natural eliminando os riscos de incendios debidos a terreos abandonados ou explotacións forestais fóra de control.

Non se trata de dar esmolas, trátase de recibir un pago xusto polo seu traballo.

Promoveremos que labregos e consumidores consigan un prezo xusto para a produción alimentaria, fomentando o asociacionismo cooperativo que cree un mercado alimentario independente e regulado.

Unha caixa rural activa garantizará e asegurará a liquidez das granxas e unha rede de formación mellorará as técnicas produtivas e facilitará conformar unha nova xeración nova de labregos.

12.3.- As vilas mariñeiras

Se ben a Comunidade Autónoma de Galicia non ten competencias en materia de costas e recursos mariños, o Estatuto de Autonomía regula a súa transferencia.

Os procedementos legais amosan deste xeito esta flexibilidade necesaria á hora de permitir que a nosa Comunidade Autónoma se poda dotar dos mecanismos precisos para un eficiente uso de seu autogoberno.

A costa galega, en lonxitude a máis extensa de todas as comunidades autónomas, ten un papel fulcral no desenvolvemento das vilas e aldeas espalladas ao longo da súa costa, que teñen, precisamente no mar que a arrodea, interior (rias) e exterior (as 200 millas de soberanía) a fonte fundamental do seu sustento.

Do mesmo xeito que os labregos, os mariñeiros galegos veñen sostendo unha relación de simbiose co medio mariño que lles da sustento que fai desa relación unha singularidade económica, social e por extensión cultural se non único de seguro singular a nivel europeo.

Así por exemplo, a nova regulamentación da unión europea en materia pesqueira, amosa a necesidade de que os intereses dos mariscadores e mariñeiros galegos estean representados de seu, tendo en conta a súas necesidades, sen verse afectados polas cacicadas que os partidos políticos estatais podan desenvolver segundo os seus calculados intereses “globais de estado.”

Polo tanto urxe a transferencia de competencias neste eido e a partir dela, ordenar e implementar políticas que dean solución aos desafíos do século XXI coma o cambio climático, a explotación pesqueira sustentábel e os aproveitamentos enerxéticos que as novas tecnoloxías poden ofrecer e que sen dúbida poden ir alén da irreflexiva instalación de parque eólicos mariños, no canto aproveitamentos da forza mareal, como tradicionalmente teñen amosado as instalacións industriais espalladas por todo o litoral de aproveitamentos deste recurso natural, e sempre vencellando, a súa rendibilidade, ao desenvolvemento das entidades locais.

Os avances tecnolóxicos e novas circunstancias coma os efectos do cambio climático, fan estratéxica a asunción destas competencias.

Queremos unha Galicia mariñeira que se manteña viva e aberta, multixeracional e con economías dinámicas.

Os galeguistas representamos todas as necesidades das nosas comunidades mariñeiras, estamos orgullosos do País e estamos dispostos a traballar arreo para mantelas fortes, dinámicas e expansivas.

13.- Transición ecolóxica e dixital. Concepto de ecoloxía social

- Situar Galicia como referencia a nivel político, social e tecnolóxico no proceso de transición ecolóxica e dixital, un reto necesario a implicarse, no que a humanidade verase inmersa nas seguintes décadas.
 - Política azul para a Galicia Verde - Auga é un ben público que debe protexerse e usarse de forma sostible, tanto en cantidade como en calidade. O obxectivo é previr e reducir a contaminación, fomentar un uso sostible da auga, protexer o medio acuático, mellorar a situación dos ecosistemas acuáticos e paliar os efectos das inundacións e as secas.
 - Fomentar conciencia ecolóxica, xestión de residuos e a biodiversidade.
 - Erradicar e controlar especies invasoras (todo tipo de pragas).
 - Protección e benestar animal dende o raciocinio e sen supremacismos.
- Promover o uso de enerxías renovables pero garantindo que se faga dunha forma organizada e racional, garantindo sempre un retorno para o noso pobo

